

Sygn. akt VII Ka 868/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2024 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Firkowski

Protokolant: p. o. sekr. sąd. Piotr Ruciński

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej w Olsztynie Moniki Plichty

po rozpoznaniu w dniu 23 stycznia 2024 r.

sprawy: **Ł. Ł. (1)**, ur. (...) w miejscowości Z., córki M. i M. z domu Ł.

oskarżonej z art. 13§1 kk w zw. z art. 278§1 kk w zw. z art. 64§1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie II Wydziału Karnego z dnia 6 kwietnia 2022 r. , sygn. akt II K 640/21

I utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II zasądza od oskarżonej Ł. Ł. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym opłatę w kwocie 180 (sto osiemdziesiąt) zł za II instancję.

FORMULARZ UZASADNIENIA WYROKU SĄDU ODWOŁAWCZEGO (UK 2)

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VII Ka 868/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 6 kwietnia 2022 r. w sprawie II K 640/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca oskarżonej Ł. Ł. (1)

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

w całości

na niekorzyść

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC

ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1	<p>Obrońca oskarżonej wyrokowi zarzucił:</p> <p>a) mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk w zw. z art. 173 § 1 kpk w Zw. Z art. 143 § I pkt S w zw. z § 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 2 czerwca 2003r. w sprawie warunków technicznych przeprowadzania okazania (Rozporządzenie), polegający na dowolnej ocenie zeznań świadka O., jako miarodajnych dla dokonania ustaleń faktycznych, podczas gdy zeznania te, w szczególności w części dotyczącej rozpoznania wizerunku oskarżonej, obarczone są zasadniczą wadą, polegająca na przybraniu świadka do nieprotokołowanych czynności operacyjnych - typowania osób podejrzewanych o dokonanie czynu, a następnie przeprowadzeniu formalnej czynności okazania z oczywistym naruszeniem reguły nakazującej przeprowadzić okazanie wizerunku w sposób wyłączający sugestię, co w wypadku świadka uprzednio konfrontowanego z zasobami operacyjnymi Policji nie było możliwe; nadto dowolna, a przy tym całkowicie wadliwa jest ocena zeznań O. w części dotyczącej wzrostu sprawcy przestępstwa, podczas gdy zapamiętany przez świadka wzrost napastnika radykalnie odbiega od wzrostu oskarżonej;</p> <p>b) mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania, tj. art. 2 kpk w zw. z art. 193 * 1 kpk w</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>zw. z art. 170 § 1 pkt 4 kpk polegający na zaniechaniu zasięgnięcia opinii biegłego z zakresu informatyki odnośnie do możliwości odzyskania danych zapisanych na elektronicznym nośniku danych systemu monitoringu i poprzestaniu na oświadczeniu dysponentów tych nagrań o braku możliwości ich odzyskania, podczas gdy kwestia ta wymaga wiadomości specjalnych z zakresu informatyki śledczej.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p><i>Apelacja obrońcy nie zasługiwała na uwzględnienie.</i></p> <p>Na wstępie stwierdzić należy, że zgromadzone w sprawie dowody Sąd meriti poddał wszechstronnej analizie i ocenie, zgodnie z dyrektywami określonymi w art. 4 k.p.k. Także przeprowadzone w oparciu o tę analizę wnioski są logiczne, zgodne z przesłankami wynikającymi z art. 7 k.p.k. i przekonująco uzasadnione w pisemnych motywach skarżonego wyroku. Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że Sąd I instancji wnikliwie zweryfikował tezy aktu oskarżenia w granicach niezbędnych dla ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia skutkującego skazaniem Ł. Ł. (1). Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynikają powody takiego rozstrzygnięcia, a Sąd Okręgowy w pełni podziela przedstawioną tam argumentację. W tej sytuacji nie ma potrzeby ponownego przytaczania całości argumentacji zawartej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku,</p>		

którą Sąd Okręgowy aprobuje i należy jedynie zaakcentować te elementy, które przemawiają za odmową podzielenia stanowiska obrońcy oskarżonej.

Odnosząc się zaś do zarzutów dotyczącego obrazu przepisów postępowania tj. art. 7 k.p.k., polegającym na jednostronnej i wybiórczej, niezgodnej z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego oceny zgromadzonego materiału dowodowego stwierdzić należy, iż ustalony stan faktyczny w niniejszej sprawie nie budzi wątpliwości. Sąd I instancji prawidłowo, w oparciu o zebrany materiał dowodowy odtworzył przebieg zdarzenia, oceniając dowody w sposób zgodny z zasadami prawa procesowego. Tym samym ustalenia faktyczne w zakresie ustalonego zachowania Ł. Ł. nie wykraczały poza ramy swobodnej oceny dowodów albowiem poczynione zostały na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, zgodna jest ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz sędziowskim przekonaniem. Tym samym nie może być uznany za trafny zarzut obrazu art. 7 k.p.k. albowiem jest on tylko wtedy skuteczny gdy skarżący wykaże, że sąd orzekający - oceniając dowody - naruszył wskazane zasady.

Mając powyższe na uwadze nie sposób dopatrzeć się uchybień procesowych w zakresie oceny materiału dowodowego dokonanej przez Sąd Rejonowy. W tym stanie rzeczy podnieść należy, że argumentacja zaprezentowana w apelacji stanowi jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami i

wywodami Sądu Rejonowego i jest oparta na subiektywnej ocenie zebranego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, a ponadto nie zawiera w istocie żadnego takiego twierdzenia, które byłoby w stanie skutecznie podważyć trafność zaskarżonego rozstrzygnięcia Sądu I instancji i z tej też przyczyny nie mogły doprowadzić do wzruszenia wyroku. Pamiętać w tym miejscu należy, że Sąd orzekający, rozstrzygając o winie bądź niewinności oskarżonego, kieruje się własnym, wewnętrznym przekonaniem, nieskrępowanym żadnymi ustawowymi regułami dowodowymi, a przekonanie to pozostaje tak długo pod ochroną art. 7 k.p.k., dopóki nie zostanie wykazane, że sąd I instancji oparł swe przekonanie o winie oskarżonego bądź na okolicznościach nieujawnionych w toku przewodu sądowego, bądź też ujawnionych w toku przewodu sądowego, ale ocenionych w sposób sprzeczny ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 1974 r. w sprawie Rw 618/74, OSNKW 3-4/1975, poz. 47, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 1990 r. w sprawie WRN 149/90, OSNKW 7-99/991, poz. 41, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 1996 r. w sprawie II KRN 199/95, OSN PiPr 10/1996, poz. 10), co w sprawie niniejszej nie miało miejsca.

Stwierdzić zatem należy, że Sąd I instancji w pełni zasadnie nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonej, w których nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu jako niespójnym i sprzecznym ze zgromadzonym materiałem dowodowym w tym z zeznaniami D. O.. Wskazać bowiem należy, że Ł. Ł. między innymi podawała, że

w dniu zdarzenia nie było jej w O. albowiem wówczas przebywała w Ł. na ul (...), gdzie mieszkała z dziećmi i swoim ówczesnym partnerem. Podkreślenia jednakże wymaga i to, że wymieniona nie udzieliła odpowiedzi kto był wtedy jej partnerem i tym samym istotne zdziwienie budzi odmowa wskazania przez oskarżoną danych osoby, która przecież mogłaby potwierdzić jej obecność w Ł. w dniu zdarzenia. Ponadto oskarżona stwierdziła, że w okresie objętym znajdowała się w ciąży a ponadto była pod nadzorem kuratora i wykonywała prace społeczne w fundacji na ul (...) oraz informowała o planowanych wyjazdach.

Tymczasem trafnie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku zauważono, że oskarżona w dniu zdarzenia faktycznie nie wykonywała pracy na rzecz Stowarzyszenia mieszczącego się przy ul (...) Ł. – porównaj - k 165-166 a w dniu 14 marca 2020 r. nie odnotowano tam jej obecności. Odnośnie zaś twierdzeń o ciąży, to jej syn w styczniu 2021 r. miał już dwa miesiące – k.145 a zatem w dniu 14 marca 2020 r. Ł. Ł. mogła znajdować się w bardzo początkowym okresie ciąży. Wreszcie, jak to wynika z pisma kuratora- k.176, oskarżona nie miała obowiązku zgłaszania kuratorowi wyjazdu z Ł..

Wbrew zarzutom obrońcy oskarżonej Sąd Rejonowy w pełni trafnie ustalenia w sprawie oparł o relacje D. O. i zasadnie dał wiarę zeznaniom tego świadka. Twierdzenia wymienionego były logiczne oraz konsekwentne i korespondowały z pozostałym zgromadzonym materiałem dowodowym w tym z zeznaniami pokrzywdzonej,

protokołem oględzin nagrania z monitoringu jak na k. 64-72. D. O. jest funkcjonariuszem policji, a w dniu zdarzenia zaniepokoiły go hałasy dobiegające z klatki schodowej a następnie przez wizjer zauważył otwarte drzwi do mieszkania pokrzywdzonej oraz dwie kobiety, z których jedna weszła do mieszkania S. K.. Policjant po chwili usłyszał krzyk pokrzywdzonej wzywającej pomocy i zobaczył uciekającego osoby: 2 kobiety i mężczyznę i wówczas podjął za nimi pościg. Gdy D. O. złapał jedną z uciekających kobiet, został mu zadany przez uciekającego mężczyznę cios nożem w klatkę piersiową i w wyniku tego nie zdołał jej zatrzymać. Co istotne zatrzymywana kobietę opisał pierwotnie jako blondynkę o farbowanych włosach, tęgiej budowy ciała o jasnym kolorze skóry i wskazał, że była niższa od niego, przy czym wówczas jej wzrost opisał jako 180 cm (faktycznie oskarżona ma około 160 cm wzrostu).

W tym miejscu odwołać się należy do stanowiska wyrażonego w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 16 listopada 2023 r. w sprawie IV KK 72/23. Miedzy innymi zauważono tam (k. 475 -475 odw.), że wprawdzie świadkowi D. O. najpierw okazano albumy ze zdjęciami, na których rozpoznał kobietę obecną w mieszkaniu S. K., którą towarzysząca mu przy tej czynności policjantka nazwała L., a dopiero później doszło do formalnego okazania mu tablicy pogładowej i protokolowanego okazania wizerunków kobiet, to (faktycznie) „brak należytego przeprowadzenia, a w istocie udokumentowania czynności okazania świadkowi D. O. wizerunku oskarżonej,

nie pozbawiło tej czynności mocy dowodowej, jako że faktycznie okazanie w tej sprawie przeprowadzono, tak jak tego wymaga art. 173 § 1 k.p.k., tylko raz i odbyło się ono bez sugestii. Nie zaistniała więc sytuacja o jakiej mowa w art. 171 § 5 k.p.k. Świadcowi okazano zbiór wizerunków gromadzonych na podstawie odrębnych przepisów, a więc w trybie § 12 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 2 czerwca 2003 r. w sprawie warunków technicznych przeprowadzenia okazania (Dz. U. Nr 104, poz. 981). Świadek... wyłonił więc spośród znacznie większej liczby niż wymagane 4 osoby...Jedynie zatem uchybienie w tej materii sprowadza się do braku spisania z tej czynności protokołu, jak tego wymaga art. 143 § I pkt 5 k.p.k. Okazywanie ponownie wizerunku oskarżonej, po sporządzeniu na podstawie wyników tego pierwszego okazania tablic poglądowych, nie było więc błędne, ale, gdyby protokół został sporządzony bezpośrednio po okazaniu albumów (co należało zrobić) - zbędne. Skoro tego nie uczyniono i takiego protokołu wówczas nie sporządzono, to mamy odpowiedź na pytanie, w jakim celu przeprowadzono drugie okazanie wizerunków”.

Tym samym podzielić należy także stanowisko Sądu Najwyższego, że materiał dowodowy nie potwierdza sugestii obrońcy oskarżonej, jakoby świadek ten, oglądając owe albumy z wizerunkami różnych osób, wykroczył poza swoją rolę procesową biorąc w ten sposób udział w czynnościach operacyjno-rozpoznawczych.

W konsekwencji brak jest podstaw do odrzucenia świadka D. O. (2). Wprawdzie nie był precyzyjny, jeśli chodzi o podawany w centymetrach wzrost oskarżonej, to na uwadze należy mieć to, że ostatecznie wymieniony stwierdził, iż zatrzymana kobieta była od niego o głowę niższa. Przede wszystkim jednakże nigdy nie miał on wątpliwości co do jej rozpoznania, w szczególności po wyglądzie twarzy, w tym po charakterystycznym pieprzyku przy nosie i w tej kwestii był przez całe postępowanie konsekwentny i stanowczy. Co istotne w dniu zdarzenia świadek miał dobre warunki do obserwacji oskarżonej; wymieniony nie tylko widział oskarżoną przez wizjer ale i w czasie pościgu oraz jej zatrzymania; D. O. złapał Ł. Ł. od tyłu, razem upadli na chodnik i wówczas z bliska widział jej twarz.

Zatem dokonane przez policjanta rozpoznanie należało uznać za pewne i trafne i ten dowód wraz z analizą twierdzeń oskarżonej, zapisami z kamer monitoringu i opinią biegłego z zakresu badań zapisów wizualnych w powiązaniu z rzetelną relacją pokrzywdzonej pozwolił na kateryczne ustalenie, że Ł. Ł. dopuściła się popełnienia zarzucanego jej czynu.

Wniosek

o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej od popełnienia zarzucanego jej czynu

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

W orzeczeniu Sądu I instancji nie stwierdzono zarzuconej obrazy przepisów postępowania.	
---	--

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Rejonowego w Olsztynie II Wydziału Karnego z dnia 6 kwietnia 2022 r. , sygn. akt II K 640/21 utrzymano w mocy.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Brak podzielenia zarzutów obrońcy z przyczyn wskazanych wyżej spowodował utrzymanie wyroku w mocy, także w zakresie orzeczenia o karze.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
---	--

5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzle o powodach uchylecia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III		
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II	Uznając, że oskarżona jest w stanie ponieść koszty sądowe zasądzono od niej wydatki oraz opłatę za postępowanie odwoławcze.

7. PODPIS

ZAŁĄCZNIK DO FORMULARZA UZASADNIENIA WYROKU SĄDU ODWOŁAWCZEGO

Załącznik do formularza UK 2

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonej Ł. Ł. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 6 kwietnia 2022 r. w sprawie II K 640/21		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana